

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/177/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3219200387
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3219200387.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu K., zastúpeného Z., proti žalovanej O., o zaplatenie 481,14 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 20. augusta 2019, č. k. 4Csp/28/2019 - 41, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 20. augusta 2019, č. k. 4Csp/28/2019 - 41 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 481,14 eur so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a s úrokom z omeškania vo výške 0,4 % ročne zo sumy 481,14 eur od 05.07.2016 do zaplatenia tak, že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.500,- eur a od nasledujúceho dňa po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1.500,- eur len 5,00 % ročný úrok z omeškania zo sumy 481,14 eur do zaplatenia, náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 50,14 eur. Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že zmluva zo dňa 18.02.2015, z ktorej si žalobca uplatňuje v tomto spore svoj nárok, má spotrebiteľský charakter, pretože v právnom vzťahu založenom uvedenou zmluvou vystupovala žalovaná ako spotrebiteľ a žalobca vystupoval ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu. Preto súd na posúdenie daného záväzkového vzťahu aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a vzhľadom na predmet zmluvy i ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Z vykonaného dokazovania listinami, predloženými žalobcom: Oznámenie veriteľa zo dňa 18.02.2015 o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere, žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru/ Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu mal súd prvej inštancie preukázané uzatvorenie písomného právneho úkonu - zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd však zistil, že uvedená zmluva neobsahuje všetky náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9 zákona o spotrebiteľských úveroch), a to v prvom rade údaj, konečná splatnosť úveru. Pretože, aj keď je v listine Oznámenie veriteľa zo dňa 18.02.2015 o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uvedený ako dátum splatnosti poslednej splátky úveru deň 01.09.2018, s uvedením údajov o splatnosti prvej a poslednej splátky a o dátume splatnosti splátky v priebehu periódy splácania, avšak všetky tieto údaje nevyplývajú zo žiadosti žalovanej ako dlžníka (ktorá predchádzala oznámeniu veriteľa, žalobcu), a ak mal byť tento údaj súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel by byť akceptovaný zo strany žalovanej ako druhého účastníka zmluvy, pričom takáto akceptácia predložená súdu zo strany žalobcu nebola, čo spôsobuje, že samotná zmluva zo dňa 18.02.2015 takýto údaj (termín konečnej splatnosti) neobsahuje. Súd nemal preukázané ani to, že sa táto listina dostala do sféry vplyvu

žalovanej, žalobca neoznačil žiadny dôkaz, že uvedené oznámenie žalovanej doručil, resp. doručoval. Na základe takto vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, ktorý bol povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že predmetná zmluva obsahuje nesprávny údaj výšky úveru. V posudzovanom prípade žalovaná dostala do dispozície nie sumu 1.500,- eur, ale len sumu 1.350,- eur, po odrátaní poplatku za poskytnutie úveru v sume 150,- eur. Výklad pojmu celková výška úveru podal Súdny dvor EÚ v rozsudku C-377/14. Predmetná zmluva o úvere tak neobsahuje v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ani ďalšiu základnú náležitosť, a to celkovú výšku úveru. Uvedené je významné podľa názoru súdu i pre správne stanovenie RPMN. Úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu zo dňa 18.2.2015 sa podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sa z vyššie uvedených dôvodov považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd zistil, že žalovaná žalobcovi nepravidelne uhradila celkom sumu 1.500,- eur a na základe týchto skutočností a zákonných ustanovení žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky v celom rozsahu uhradila a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol a to aj i v časti uplatneného úrokom z omeškania, a to z dôvodu že vzhľadom na výšku zostatku úhrad (1.500 mínus 1.350) žalovaná jednoznačne žalobcovi uhradila viac a tento zvyšok v celom rozsahu pokrýva úroky z omeškania nielen za čas omeškania do času, kedy úver (bez akýchkoľvek poplatkov a úroku) vo výške 1.350,- eur už v celom rozsahu uhradila a to úhradou dňa 09.12.2016. Súd žalobu zamietol i v časti nároku o zaplatenie zmluvnej pokuty. Súd nemal preukázanú akceptáciu návrhu žalovanej o zmluvnej pokute žalobcom. Súd dospel k názoru, že žalobcovi nárok voči žalovanej na zaplatenie zmluvnej pokuty nemôže prináležať, keďže zmluvná pokuta nebola dojednaná písomne, tak ako to vyžaduje ust. § 544 Občianskeho zákonníka. V prípade, že by sa záver súdu o neplatnosti dojednania zmluvnej pokuty ukázal ako nesprávny, dojednanie o zmluvnej pokute by ex lege (§ 53 ods. 2, 3a 5 Občianskeho zákonníka) bolo neplatné pre neprijateľnosť zmluvnej podmienky, nakoľko ustanovenie o zmluvnej pokute (ktorá sa netýka hlavného predmetu zmluvy) bolo predpripravené na formulárovom tlačive samotného žalobcu a evidentne nie je výsledkom individuálneho dojednania medzi zmluvnými stranami a žalobca opak v spore nepreukázal (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Žalobca sa domáhal aj zaviazania žalovanej na úhradu nákladov 50,14 eur spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky, odvolávajúc sa na ustanovenia o výške tarifnej odmeny advokáta (39,84 eur) za úkon právnej pomoci a režijný paušál (10,30 eur). Podľa § 9a ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa od spotrebiteľa nemožno požadovať úhradu nákladov vymáhania pohľadávky vo výške prevyšujúcej skutočné náklady, ktoré vznikli osobe, ktorá v mene veriteľa alebo vo vlastnom mene vymáha pohľadávku vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy. Nakoľko žalobca nepriložil k žalobe žiadne dôkazy (napr. doklad o úhrade odmeny advokáta), ktoré by oprávnenosť (skutočné náklady) tohto uplatneného nároku preukazovali a tento nárok žalobcu nevyplýva ani z predloženej zmluvnej dokumentácie žalobcu a žalovanej, súd v tejto časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen na listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu / zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to: podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4,5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom

konečnej splatnosti. Záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. (Súdny dvor EÚ vo vec C-42/15) Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018 sp. značka 3Cdo/146/2017. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že časť z úveru bola poskytnutá v rámci započítania s poplatkom za poskytnutie úveru (suma 150,- eur). Ak by nedošlo k započítaniu, žalovaný by musel tento poplatok uhradiť alebo splniť iným spôsobom. Zvyšná časť úveru 1.350,- eur bola poskytnutá prevodom na účet (teda vyplatením). Ak by žalovaný zaplatil poplatok ihneď pri poskytnutí úveru, tak sa úver vyplatí v celej sume. Tým, že ho neuhradil, tak došlo k jeho započítaniu. Samotný poplatok za poskytnutie úveru objektívne ani nemohol byť zaradený do sumy úveru, ako to tvrdí súd; v konaní bol predložený dôkaz o výpočte RPMN, kde je zrejme, že predstavuje nákladovú položku. Poplatok za poskytnutie úveru nie je „súčasťou“ zmluvy úveru a zo zmluvy nevyplýva žiadne dojednanie, ktoré by umožňovalo prijať odlišný záver. Súd prvej inštancie rozhodnutie o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu odôvodnil skutočnosťami, ktoré sú všeobecné, neurčité a nepreskúmateľné a súčasne ktoré sú v rozpore § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté nespôsobuje jeho neplatnosť. Jasne a nesporne to vyplýva z § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil.

6. Právny vzťah medzi stranami bolo potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vyžaduje tak zásada prítomná v súkromnom práve riešiaci otázku časovej pôsobnosti noriem a to zásada nepravej retroaktivity (nepravej spätnej pôsobnosti), ktorej podstata spočíva v tom, že zákon sa vzťahuje aj na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou s tým, že vznik týchto vzťahov a nároky z nich sa spravujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku.

7. Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f) ustanovoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Dňa 12.10.2017 bol prijatý zákon č. 279/2017 Z.z., ktorým sa v § 9 ods. 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. (ktorému zodpovedá písm. f/ účinné v čase uzatvorenia zmluvy), ktorý vypustil slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Vypustenie tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo podľa predkladateľa návrhu zákona nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení, podľa ktorej členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú. Je však zrejme, že, kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva, dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. (pozri aj rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla 2006, C-212/04 Adeneler).

8. Naďalej však zákon o spotrebiteľských úveroch (tak v čase uzatvorenia zmluvy ako aj v súčasnej dobe v súlade so smernicou) ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovuje uvedenie doby trvania zmluvy. Pre naplnenie tejto náležitosti je podľa názoru súdu prvej inštancie v zmluve o úvere v záujme ochrany spotrebiteľa a prehľadnosti potrebné uviesť aj údaj o dni splatnosti poslednej splátky (konečnej splatnosti úveru) jednoznačným a nezameniteľným spôsobom, kedy záväzok spotrebiteľa zanikne splnením.

9. Námitka žalobcu, že zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, neobstojí. Ako uviedol súd prvej inštancie, ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno vykladať tak, že stačí, ak sa k termínu konečnej splatnosti úveru dá dospieť výkladom (iných) zmluvných ustanovení. Tento termín musí byť jasne a presne vymedzený na jednom mieste v zmluve - v jednom z jej ustanovení, čo v posudzovanej zmluve splnené nebolo.

10. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na určenie konečnej splatnosti úveru spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, odvolací súd uvádza, že v zmluve o revolvingovom úvere sa dátum splatnosti poslednej splátky nenachádza. Oznámenie veriteľa o schválení revolvingového úveru dlžníkovi, v ktorom je uvedený tento údaj, je jednostranným právnym úkonom žalobcu, nie je teda zmluvou o revolvingovom úvere, pretože nie je podpísané druhou zmluvnou stranou - žalovaným. Preto ani tento argument žalobcu neobstojí.

11. Za rozhodný pre posúdenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového však odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie o celkovej výške úveru a o poplatku za poskytnutie úveru, a tým o nesprávnosti uvedenej výšky RPMN v zmluve.

12. Žalobca sumu rovnajúcu sa poplatku za poskytnutie úveru žalovanej neposkytol ako dohodnutý úver, resp. jeho časť. V skutočnosti žalobca poskytol žalovanej úver nižší, ako je výška úveru uvedená v zmluve, a to o sumu rovnajúcu sa poplatku za poskytnutie úveru. Poskytovanie úveru (bez ohľadu na to, že žalobca ho označuje iným slovom „vyplatenie“ úveru) za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21. novembra 2012 sp. zn. 18Co 109/2011, podľa ktorého za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch).

13. Podľa § 53 ods. 4 písm. t) a v) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve, alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.

14. Takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške, pričom veriteľ úroky počíta aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov. Táto zmluvná podmienka je neprijateľná podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pretože odporuje ratio legis právnej úprave úveru.

15. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky článok 10 zmluvy, ktorej právnym následkom je neplatnosť zmluvnej podmienky (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Žalovaná teda nie je povinná poplatok za poskytnutie úveru zaplatiť už z tohto dôvodu.

16. Predmetná zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná reálne na základe zmluvy o úvere čerpana sumu 1.350,- eur, no v oznámení veriteľa o schválení úveru je uvedený údaj „Výška úveru“ 1.500,- eur. Žalobca tak pri výpočte výšky RPMN a výšky úrokovej sadzby vychádzal z istiny, aká je uvedená v zmluve, t.j. zo sumy 1.500,- eur, a nie podľa skutočne čerpaného úveru v sume 1.350,- eur, a preto je výška RPMN uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch za následok, že poskytnutý úver sa pokladá za bezúročný a bez poplatkov.

17. Záver súdu prvej inštancie o nároku žalobcu voči žalovanej len na vrátenie poskytnutej istiny úveru (bez úrokov) je potom správny.

18. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

19. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

20. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods.1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v zmysle § 251 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

23. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).